

men og ved denne Sammenslutning gøre Byrden mindre? Hvorfor absolut jage dem sammen med Erhverv med større Risiko, saa at de, der have mindre Risiko, komme til at bære større Byrder, end de egentlig burde? Alt dette er overladt det fri Initiativ her, og det mener jeg er rigtigt.

Dette Forslag indledes med og er delvis bygget paa en Statistik, som er foretaget i Henhold til en her vedtagen Lov. Den Gang, den Lov var under Forhandling, advarede jeg imod at fæste alt for megen Lid til denne Statistiks Resultater. Det er galt, ingen Statistik at have, men det er ogsaa galt at have en Tyketro paa Statistikken. Thi er der noget, der skal anvendes med Kritik, er det Statistik. Enhver, der kender disse Forhold, maa sige sig selv, at om det end kan være meget nyttigt, at denne Statistik er kommen, om den end kan give en vis Vejledning, gør man dog rettest i at benytte den med megen Varsomhed. For det første er det kun et kort Spand af Tid — for Landbrugets Vedkommende kun et halvt Aar, for Skovbrugets knapt et Aar —, den spænder over; dernæst er det givet, at man her overhovedet ikke endnu kan have en fuldstændig fyldestgørende Statistik. Det ligger i, at der her skal skønnes over Skader, som ikke ere fuldstændig afsluttede. Jeg ved nok, at det er ikke blot det Lægskøn, der afgives paa den Tid, Skaden indtræder, Statistikken er bygget paa, der er ogsaa indhentet senere Oplysninger; men man har ikke i den Tid, det har drejet sig om, kunnet forfølge Skaden til dens endelige Afslutning, til det Punkt, hvor den har fremkaldt en blivende Tilstand. Enhver, som i Praksis har haft med Ulykkesforsikring at gøre, vil indrømme, at er der noget i Verden, der er umuligt, er det paa foreløbige Stadier, saa længe Behandlingen ikke er tilendebragt, at skønne over, hvilken blivende Invaliditet en Skade vil frembringe. Selv de Mennesker, der have til Fagopgave at afgive saadanne Skøn, selv de mest duelige Forsikringslæger tage idelig og idelig fejl. Saaledes vil man heller ikke her kunne stole paa de af Lægerne afgivne Skøn om, hvorvidt Tilfældene ville medføre blivende Invaliditet. Det maa ogsaa erindres, at i Regelen viser det sig, at Invaliditeten bliver større end anslaaet. Endelig er det en forbavsende Indfyldelse, det øver paa Invaliditeternes Størrelse og paa den Vægt, de vedkommende selv tillægge og paa ganske naturlig Maade kunne faa tillagt Invaliditeten hos de Autoriteter,

som skulle træffe Bestemmelsen, at der er en Ulykkesforsikringslov. Saa snart der kommer en Ulykkesforsikringslov, saa snart der knytter sig en vis økonomisk Fordel til, at en Invaliditet kan gøres gældende, gøres den gældende i langt større Udstrækning, og meget mere regnes for Invaliditet end tidligere. Det er en Erfaring, man har gjort i alle Lande og ogsaa her.

Derfor maa man vistnok sige, at man ikke tør bygge altfor meget paa denne Statistik. Man maa ikke altfor trygt stole paa, at Invaliditeterne ikke kunne blive en Del større end her beregnet. Paa den anden Side maa det, naar man beregner den samlede økonomiske Byrde, som dette Forslag paalægger Landbruget, ogsaa erindres, at denne Byrde for saa vidt ikke bliver saa stor som her anslaaet, som ogsaa Landbrugets Arbejdsgivere her ere tagne med, medens Byrden for Landbruget kun vil komme til at omfatte de Ulykkestilfælde, der falde paa Arbejderne under Landbruget og paa de Driftsherrer i smaa Virksomheder, som frivillig have forsikret sig. Et Fingerpeg i Retning af, at Byrden nok kan blive noget større end anslaaet, er det ogsaa, at medens denne Statistik viser 170 Ulykkestilfælde med blivende Følger, d. v. s. Død eller varig Invaliditet pr. 100,000 Mennesker, viser Statistikken i Tyskland 317 pr. 100,000 Mennesker. Dertil er paa den anden Side at bemærke, at i Tyskland har man kun taget de i Landbruget og beslægtede Erhverv stadigt beskæftigede Arbejdere med, ikke de midlertidigt beskæftigede. Det trækker noget fra. Men alt i alt mener jeg, at det, for at man kan faa det rette Blik paa Forholdene, bør fremhæves, at det nok er rimeligt, at Byrden vil blive noget større end anslaaet.

Et Hovedpunkt i Lovforslaget er, at man sætter Aarsfortjenesten til noget fast. I vor Hovedulykkesforsikringslov, Loven af 1898, beregnes Erstatningen efter Aarsfortjenesten, som den faktisk kan opgøres at være, men her fikserer man Aarsfortjenesten til 600 Kr., og derefter skal Erstatningen beregnes. Det er i en vis Forstand meget praktisk, thi intet Sted er det vanskeligere at opgøre Aarsfortjenesten end i Landbruget, da en Del af Fortjenesten er Naturalieydelse: Bolig, Kost o. s. v. Jeg billiger altsaa fuldstændig, at man har fikseret dette, og efter de Erfaringer, jeg i Praksis har haft, ville 600 Kr. være passende som Gennemsnitstal. Men det maa ikke glemmes, at det ikke blot er den egentlige Landbrugsvirksomhed eller den Virksomhed, som hovedsagelig bestaar i